

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Ἐκ αὖριον θὰ ἐκδοθῇ νέον «**Μὴ Χάνεσαι,**» περιέχον πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὸν

ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Πολιτικὴν κωμωδίαν πρώτης.

ΑΝΟΙΧΤΑΙΣ Η ΠΟΡΤΑΙΣ.

Ἀκόμη καὶ σήμερον ἐν τισιν ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικώτερον ἐν τισι μικροῖς δήμοις ἵνα οἱ κάτοικοι παραστήσωσι τὴν παλαιὰν τῶν χωρίων των εὐτυχίαν, τὴν καλὴν αὐτῶν διοίκησιν καὶ τὴν ἐκ τούτου ἐξαφάνισιν τῶν κλεπτῶν καὶ ἄλλων κακοποιῶν ὄντων, λέγουσι:

«Ἄμ' ποῦ κεῖνα τὰ χρόνια! Τότες ἀφίναμε τῆς πόρταις ἀνοίχταις καὶ κοιμώμαστε!»

Τὸ λόγιον τοῦτο ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώσταις μας σχετικῶς μετὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Δύνανται ν' ἀφίνωσι τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των ἀνοικτάς πλέον.

Μὲ ἄλλους λόγους:

Ἐμπιστευθῆτε τὴν τύχην σας εἰς τὰς δεξιὰς χεῖρας τῆς νέας κυβερνήσεως.

Οἱ φόροι σας θὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὄχι ὑπὲρ τῶν ἀργῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ κράτους.

Ἐὰν αἱ ἑκτακτοὶ ἀνάγκαι τοῦ τόπου εἴνε μεγάλαι δὲν θὰ θεραπεύσωσιν αὐτάς νέοι φόροι, ἀλλὰ γενναῖα περικοπή τῶν ματαίων δαπανῶν.

Ὁ στρατὸς τοῦ κράτους θὰ εἴνε ὀλίγος ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ πολὺ ἀνώτερος—βεβαιώσου ἀναγνώστα μου—πολὺ ἀνώτερος καὶ ἀριθμητικῶς καὶ στρατιωτικῶς τοῦ στρατοῦ τοῦ προκατόχου ὑπουργείου. Εἴνε ἀηδὲς νὰ σὲ κουράσω μετὰ ἀριθμοὺς ἀλλὰ μόνος σου ἐξετάζων τοῦτο θὰ συνομολογήσης ὅτι λέγω ἀλήθειαν, διότι ἕως τώρα δὲν εἶχες στρατὸν, ἀλλ' ἀριθμοὺς.

Ἄφες λοιπὸν τὴν θύραν σου ἀνοικτὴν, ἀναγνώστα μου, διότι ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις εἴνε τιμιωτάτη, καλοαναθερμμένη, καλοσυνδεδυμένη, μετὰ γάντια, μετὰ εὐγενῆ συμπεριφορὰν, ὡς εἴνε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης πολιτικῆς.

Ἐκ τῶν παύσεων τὰς ὁποίας ἀναγινώσκεις κατ' αὐτάς βεβαιώσου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου. Κάθε ὄνομα παυομένου τὸ ὅποσον μανθάνεις ἤτο καὶ μία αἰτία πρὸς τὴν κακὴν λειτουργίαν τῆς διοικήσεως.

Ἄφες τὴν θύραν σου ἀνοικτὴν, φίλε ἀναγνώστα, διότι καὶ ἡ ἐξωτερικὴ κατάστασις τοῦ κράτους θὰ βελτιωθῇ. Τὸ νέον ὑπουργεῖον ἔχει πολιτικὴν ἀξίαν τοῦ προορισμοῦ τοῦ τόπου ἧτις θὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι ἐδῶ κάτω, εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν ὑπάρχει Ἑλλάς τις, ἣν ἡ προκατόχος κυβέρνησις εἶχε καταδικάσει εἰς **πετώματα διὰ βίου.** Ὁ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη ὁ λαὸς ἐκεῖνος ὅστις θέλει ἀμφισβητήσῃ τὴν θέσιν του ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ὁ μυστικισμὸς ὅστις ἐπεκράτει μέχρι τοῦδε ἐπενεργῶν δηλητηριωδῶς κατηργήθη πανηγυρικῶς καὶ ἤδη θὰ γνωρίζῃς ποῦ πορεύεσαι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποίους ἔχεις φίλους καὶ ποίους ἐχθρούς.

Τὰ ψεύδη κατηργήθησαν πλέον. Δὲν θὰ σὲ γελοῦν λέγοντές σοι ὅτι ἐπέβησαν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Βερολίνου μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σὲ πείσωσι νὰ τοὺς δώσης τὸ μπαζίσσι.

Ἡ νέα κυβέρνησις θὰ σοὶ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ συμφῶνως μετὰ τὴν κατάστασιν θὰ ρυθμίσῃς τὴν πορείαν σου.

Ἄφες λοιπὸν ἀνοικτὴν τὴν πόρτα σου, καὶ σὺ ὦ ἀναγνώστριά μου, δι' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους.

Λουκιανός.

— Γ' ἰ σένα σ' ἔστειλε διὰ νὰ μασκαρεύησαι ;
— Ὁ Μεσσηνέζης ἠτοιμάζετο νὰ ἀνέβῃ ἐπὶ μιᾶς κάρ-
ρέγλας ἀφοῦ προηγουμένως εἰς σκοτεινόν τινα τόπον εἶχε
κάμει πρόβαις τοῦ λόγου του.

Ἐτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ : Ἀίματοκυλίχητε τὴν
πρωτεύουσαν . . . Ὅτε ὁ Κουμουνοῦρος :

— Κύριοι, λέγει, μοὶ ὠρκισθεὶτε πίστιν.

— Βέβαια, ἀπαντῶσι καὶ οἱ δύο.

— Λοιπὸν εἴμεθα ἀντιπολίτευσις καὶ εἶμαι ὁ ἀρχηγός
σας.

— Σοὶ, Κύριε δυνατὸν ἠκούσθη ἀπὸ πολλῶν στομάτων.

Ἐνῶ ὁ Μεσσηνέζης καὶ ὁ Ζαΐμης ἀλληλωθούμενοι :

— Μᾶς τὴν κατάφερες, ἔλεγαν.

— Ἐ! λὲς νὰ μὴ μᾶς δώσῃ κ' ἐμᾶς κἀνένα ὑπουργεῖο ;

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος ὅστις τὰ κατάλαβε :

— Τώρα ἰὰν ἔλθωμεν εἰς τὴν Ἐξουσία, θὰ ἔλθωμεν ὅλοι
μαζύ. Ὁ κ. Ζαΐμης, ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὁ κ. Οἰκονόμου, ὁ
κ. Μεσσηνέζης, ὁ κ. Γρίβας καὶ ἐγώ. Εἴθε εὐχαριστημένοι
ἀπὸ τοιαύτην ἐπαρκῆ κυβέρνησιν ;

— Δόξα σοὶ ὁ θεός ! ὅτι τὸ κατάλαβες ἐπὶ τέλους !
Αὐτὸ θὰ πῆ ἐπαρκῆς κυβέρνησις.

— Ὅλοι μέσα ! ἐβόα ὁ Οἰκονόμου !

— Ὅλοι μέσα ! ἀνεβόα ὁ Καράπαυλος !

— Ὅλοι μέσα ! ἀντήχει ὁ Δηλιγιάννης.

— Κολοκῦθια ! φωνάζει αἰφνιδίως ὁ Σωτήρης ὁ Πετιμε-
ζᾶς. Κάνεις σας δὲν θὰ πάγῃ μέσα, μέσα θὰ πάω ἐγώ καὶ
σεῖς θὰ εἴσθε ἀπ' ἐξω νὰ μὲ κάμνετε σιργιάνι.

Τὸ εἶπε μετὰ τόσου παραπόνου, ὥστε ἡ εὐθυμία ὅλη με-
τεβλήθη εἰς μελαγχολίαν καὶ ὅλοι διελύθησαν σιωπηλοὶ καὶ
ἀπληγισμένοι.

*

Μὲ τέτοια μούτρα θὰ παρουσιασθεῖν τὴν Δευτέραν εἰς
τὴν Βουλὴν.

Κρὶ-Κρὶ.

ΠΩΣ ΜΟΥ ἴΠΟΝΕΣΕ ΤΟ ΔΟΝΤΙ.

— Παίζουμε ἓνα παιγνιδάκι ; — Ἄτί ; »
— Ὅθὰ μὲ κυττάζης καὶ θὰ σὲ κυττάζω.
Κι' ὅποιος τὰ γέλοια πρῶτος δὲν κρταεῖ
θὲ νὰ μπατοῖζεται. — « Καλά· μὰ θάζω
στοίχημα, ὅ,τι θὲς, πῶς θὰ τὴν πάθης. »
— « Ἐλα καλὲ, εὐ τὴν θὰ μὲ μάθης ; . . »

Ἐκείνη γιὰ τὸ τίποτε γελοῦσε,
Καὶ τώρα νὰ βαστάξῃ θὰ μποροῦσε ;

Εἰς τὰ ματάκια της τὰ καστανὰ
Τὰ μάτια σοβαρώτατος καρφόνω,
Μὰ δὲν περνᾷ μὴ στιγμὴ καὶ νὰ !
Χωρὶς αἰτία κἂν 'ς τὰ γέλοια λρόνω.
Σηκόνει τότε τὸ μικρὸ χεράκι
Κ' ἐνῶ γελῶ μου δίνει ἓνα μπατσάκι.

Ἄ! ἀπὸ χέρι κοριτσιοῦ ! . . . τρόντι,
Μὰ ἀπ' αὐτὸ μου ἴπνεσε τὸ δόντι . . .

Ἀράχνη.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ.

Εἶχαν ἀποφασίσει μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ τὰ π
νὰ ἐκλέξουν Βασιλέα. Ὅποιος θὰ πετοῦσε ὑψηλότερ
νος θὰ ἐξελέγετο Βασιλεὺς.

Ἐστριφογύριζαν ὅλα τὰ πτηνὰ, ποῖον νὰ δώσῃ
τέραν δύναμιν εἰς τὰ φτερά του.

Ὁ μικρὸς κολοῖός ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀετοῦ
χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ οὔτε ὁ ἀετὸς, οὔτε κἀνὲν ἄλλο.

Ἐμπρός ! φωνάζουν ὅλα μαζύ καὶ πετοῦν. Ὅταν ἔφθα-
σαν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς πτήσεως, ὅλα βοῆ ἀνε-
κήρυξαν τὸν ἀετὸν βασιλέα, διότι αὐτὸς εἶχε φθάσει εἰς
ἀνώτερον ὕψος.

Ἄλλ' ὁ κολοῖός ὅστις δὲν εἶχεν εἰς τὴν ἀεροδρομίαν αὐ-
τὴν διόλου κουρασθῆ :

— Σταθῆτε, ἐφώνηξε.

Καὶ πετᾷ ἀπὸ τὴν ῥάχιν τοῦ ἀετοῦ μίαν ὀργυιὰν ὑψη-
λότερα.

— Ἐγώ, λέγει, εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

Τὰ πτηνὰ ὅλα ἐγέλασαν.

— Ἄιντε ἀπ' ἐδῶ, τοῦ λένε farseur (Καραγκιόζη !)

Καὶ ἀνακηρύττουν ἐκ δευτέρου βασιλέα τὸν ἀετό.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κολοιοῦ τὸ παίζει ὁ μικρὸς Ζαΐμης,
τὸν ὁποῖον ἀφίνει ὁ γεροΚουμουνοῦρος νὰ κάθηται εἰς τὴν
ῥάχην του ἐπάνω καὶ νὰ φαίνεται ὑψηλότερος, καλῶς γνω-
ρίζων ὅτι ἅμα ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγορεύσεως, μιὰ τρι-
κλοποδιὰ ἀρκεῖ νὰ πέσῃ κάτω ὁ Ζαΐμης, ἐνῶ διὰ πετσωμα-
τικῆς βοῆς βασιλιά τοῦ κόμματος θ' ἀναγορεύσουν :

— Τὸν γύπα βασιλέα ! Τὸν γύπα ! Τὸν Κουμουνοῦρον !

—

Εἰς τὸ λευκῶμα τοῦ Νικοῦ.

[Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν].

Ἵς αὐτὸ τὸ καμαράκι μας, ποῦ λὲς πῶς σκλαβωμένα
Ἐπίτηδες μᾶς ἔρριξε μιὰ μοίρα φιλική,
Πόσα τραγοῦδιὰ ἠγάψαμε μὲ μιὰ καρδιά, μιὰ πένα,
Ἵς τὸ τραπεζάκι μας ἐκεῖ ;

Θυμᾶσαι ; ἓνα ὄνειρο ὠραῖο τοῦ ἐνός μας
Γλυκὸ τραγοῦδι ἐτύχαινε τοῦ ἄλλου νὰ γενῆ
Θεός μας ἡ ἀγάπη μας, κ' ἡ γῆ ὁ οὐρανός μας,
Καὶ προσευχαίς οἱ στίχοι μας σὲ πίστι μιὰ κοινή.

Ἐζήλευα τὰ ἴντροπαλά τοῦ τραγοῦδιου σου κάλλη,
Καὶ 'ς τὸ φιλὶ τοῦ χωρισμοῦ τοῖς δίνω μιὰ εὐχή :
Μ' ὄση χαρὰ τὰ διάβαζα, νὰ τὰ διαβάσουν κι' ἄλλοι,
Καὶ νὰ θαυρῶσῃ ἐπάνω των—γνωρίζεις ποιά ψυχὴ . .

Μὰ μὲ στεφάνια δάφνινα προτοῦ νὰ σὲ στολίσω,
Σκύψε καὶ ἄλλη μου εὐχὴ ν' ἀκούσης μυστικά :
Χρήματα, φίλε, χρήματα ! ὅταν βασιτᾷ τὸ ἴσο
Πουγγι γεμάτο, τραγουδεῖ ἡ Μοῦσα ποιῆ γλυκά.

25 Ἀπριλίου 1879.

Κώστας.